Matt HILTON

DUPĂ PLOAIA ROȘIE

Matt Hilton

Dupa ploaia rosie

versiunea în limba română

UNCRIS

Cu câteva minute în urmă…

Inițial mă aflam în frunte, dar am cedat sarcina de a sparge încuietorile ușilor, așa că „Duke” Dickinson a trecut în fața mea… și a murit în locul meu. Aș fi un mincinos dacă aș spune că o mică parte din mine nu era recunoscătoare. Duke nu a fost un nepriceput, ci un soldat experimentat înarmat cu o M4 care putea face șvaițer o întreagă încăpere plină cu inamici, dar amărâtul nu a reușit să tragă nici măcar un foc.

Echipa noastră de șase era adunată, gata pentru o pătrundere dinamică. Eu eram *buldozerul* desemnat, înarmat cu o *Remington* 870 cu pat ca de pistol, și protejat de resturile zburătoare de o cască, ochelari balistici *Oakley*-M și mănuși tactice, precum și vestă anti-balistică peste uniforma de luptă. Am ațintit *shotgun*ul în jos, asupra încuietorii, stând la o distanță de siguranță relativ sigură. Respiram lent și constant, așteptând comanda de începere a atacului. Camerele montate pe căști transmiteau *în direct* către centrul operațional aflat într-un vehicul, unde ofițerii noștri făceau numărătoarea inversă. Probabil că arătam *cool* și cu sânge rece, dar îmi venea să mă cac pe mine gândindu-mă la ce urmează.

Verde!

Am apăsat pe trăgaci.

Unda de șoc a proiectilului Hatton a pulverizat mecanismul încuietorii și zăvorul. M-am dat deoparte și m-am proptit în canat, astfel încât *shotgun*ul s-a răsucit în legătura sa de pe ham, aducând în față propria mea M4. Cu o izbitură, sergentul „Hooky” Johnson a deschis ușa larg, iar Duke s-a năpustit înăuntru. Și totul s-a sfârșit pentru el. Detunătura *shotgun*ului încă mai reverbera prin depozit, apoi bucăți aburinde din el au stropit pragul. Hooky, care a fost doar la o clipită în spatele său, a alunecat pe o bucată tubulară, caldă, din intestinul lui Duke. A căzut în lateral, s-a proptit de canat, apoi și-a redobândit echilibrul și a pătruns înăuntru. Ghetele plescăiau peste mațele însângerate răspândite pe podeaua din beton și a blestemat zgomotos… apoi am năvălit înăuntru și noi, ceilalți.

Evenimentele s-au succedat atât de rapid încât nimeni nu și-a dat seama că nu a fost nici o detonație, nici o rafală de arme, care să-l fi spulberat în bucăți pe Duke, iar noi ne aflam deja în interiorul spațiului slab luminat înainte de a-mi reaminti că

aceasta nu urma să fie o misiune cu desfășurare normală, limpede. Indiferent de efortul de imaginație.

Echipa avea un om doborât și nici o idee precisă cu ce ne confruntam.

Dar aveam un obiectiv de la care nu ne vom abate.

Trebuia să cercetăm și să *curățăm* clădirea, fiecare dintre noi având o zonă de responsabilitate pe care trebuia să o securizăm cu sectoare de tragere suprapuse, pe zone *imediate*, *apropiate* și *îndepărtate*.

Acum, pentru că Duke era *franjuri*, însemna că responsabilitățile se modificau pentru membrii echipei, dar eram îndeajuns de experimentați ca să ne putem adapta la circumstanțele schimbătoare. Acum Hooky se afla în frunte și a curățat zonele *imediate* și *apropiate* cu o grindină intensă de gloanțe, în timp ce noi, restul, refăceam formația lângă primul colț la care am ajuns. Acolo, gata să acționez din nou, mă uitam după *ostili*, morți sau vii, dar nu era nici unul.

Deci… ce, mama dracului, l-a ucis pe Duke?

Drept înainte, ceva s-a mișcat prin întuneric.

Hookey a tras, fulgerele scoase de M4 luminând coridorul cu *flash*uri stroboscopice.

— Ce dracu a fost asta? a întrebat.

— Indiferent ce-o fi fost, a șuierat Jack „RP" Wilson, l-a *terminat* pe Duke. Nu părăsim locul până ce nu-mi atârn la centură țeasta lui.

RP a trecut pe lângă Hookey, strecurându-se pe lângă zidul coridorului întunecat, cu carabina de asalt în căutare de ținte. Hooky a semnalat celorlalți să se pună în mișcare în timp ce ne acoperea de după colț. I-am aruncat o privire când am trecut pe lângă el și am văzut că-și mușca buzele. Clipi către mine:

— Am băgat o juma' de magazie de gloanțe în nemernic, dar nu a căzut la pământ. Stai cu ochi-n patru, Muppet.

Hookey nu mă insulta. Cu toții căpătaserăm porecle care s-au lipit de noi încă din perioada de instrucție de bază. Numele meu real era Bill Grover. Gândiți-vă la marioneta aia albastră cu nas roșu din *Sesame Street*[1] și veți înțelege de ce m-am ales cu „Muppet".

---

[1] Sesame Street – un serial de televiziune (educațional) american, care combina acțiunea live cu animația, marionetele, comedia.

— Sunt pe fază, *Sarge*[2], l-am asigurat.

Nimic nu mă putea face să mărturisesc că aproape m-am căcat pe mine, deși toți eram în aceeași budă.

Instantaneu RP s-a întors cu totul și carabina sa de asalt a lătrat pe foc automat.

Cei doi din fața mea – „Brainpan" și „Twinkle" – au văzut ținta aproape în aceeași clipă. Carabinele lor M4 au urlat la unison, iar tuburile de alamă zornăiau pe podea, la picioarele lor. *Flash*uri și scântei luminau coridorul, dezvăluind în licărirea lor mâini întinse și căpățâni atârnate pe umeri deformați. Multe dintre gloanțe au lovit zidurile, podeaua și tavanul, dar la fel de multe au lovit și ținta. Zgomotul de *smac* făcut la pătrunderea proiectilelor în carne era un *cântec* care îmi încânta inima. Mi-am ridicat M4 ca să mă alătur *corului*.

Dar Brainpan s-a dat înapoi, cu ochii holbați la mine. Twinkle a strigat ceva animalic, doar cu o clipită înainte de a fi smuls și trântit în valul mișcător non-uman ce înainta spre noi. A fost o încercare scurtisimă de ripostă – carabina lui Twinkle a slobozit o rafală scurtă – apoi tonul strigătelor s-a schimbat în vaiete de teroare. Ultimul său țipăt a fost *rupt* în două odată cu trupul său.

— Twinkle este doborât, am strigat, și am dus la umăr arma mea M4, acoperind *gaura* lăsată de el cu un infern de gloanțe.

Brainpain încă se da înapoi.

— Dă-te dracului la o parte, Muppet! Nu-i poate opri nimic!

Avea dreptate. Chiar dacă toate gloanțele mele au pătruns în trupuri, spulberând în toate direcțiile bucăți de carne și oase, *tsunami*ul de trupuri înaintând în lungul coridorului fără mici un fel de probleme.

Pentru întâia oară am avut o vedere clară, prin ochelarii Oakley, asupra masei de membre și torsuri și am știut că la fel de bine puteam încerca să o resping trăgând cu o praștie.

— Retragerea!

Ordinul lui Hookey era retoric; eu deja mă dădeam înapoi, alături de Brainpain. Trăgeam, dar era o risipă de cartușe.

— Trageți în căpățâni! a comandat Hookey.

---

[2] Sarge – prescurtarea gradului de *sergeant* (sergent), practică larg răspândită, neoficială dar tolerată în US Army Force.

Așa am făcut, dar știam că a văzut prea multe filme de serie B, și era complet paralel cu realitatea. Am spulberat căpățâni, una după alta, de pomană, pentru că creaturile continuau să se apropie… să se apropie… Nici gloanțele trase în piepturi nu o opreau. Singurul lucru care le încetinea era să le distrugi membrele, dar și asta era doar momentan pentru că în continuare cioatele se bălămbăneau și se zvârcoleau, târându-se, croindu-și drumul ce avea un singur scop. Era de crezut că un torace eviscerat nu reprezenta nici un pericol, dar aici nu era cazul. Aceste creaturi… nu aveau nevoie de dinți pentru a mușca sau degete pentru a rupe; carnea lor gelificată „mânca" ea însăși. Erau câteva duzini, poate chiar sute, pentru că era prea întuneric – cu excepția *flash*urilor sporadice ale armelor noastre. Întunericul se zvârcolea și se mișca, iar eu eram sigur că cele pe care le puteam vedea erau doar frontul anterior al unui val uriaș.

— De unde mama dracului vin?

Și iarăși, Hookey întreba doar ca să se afle în treabă, în timp ce executa foc de acoperire. Nu știam nici unul dintre noi. Tot ce fuseserăm informați era că în interiorul depozitului exista o mică celulă de infectați aflați în fază de hibernare, iar noi am primit ordin să facem „curățenie". Nimeni nu ne-a spus să ne așteptăm la o hoardă. Poate că era ceva asemănător cu mintea de stup pe care aceste creaturi erau suspectate că o au. Odată asimilat, deveneai parte a organismului mai mare. Poate că celulele lor s-au împrăștiat și au chemat și mai mulți dintre cei ca ei. În fine… Acum era important să ne retragem și să ieșim din asta cu fizicu' intact.

Doar patru.

În urmă cu câteva minute am fost șase. O treime din forța noastră era deja doborâtă, iar șansele noastre de a ajunge la ușa de ieșire deveneau tot mai *subțiri* odată cu fiecare cartuș tras și urmat de un alt eșec în uciderea acestor creaturi.

— *Fire in the hole!*[3] a răcnit Brainpan cu disperare crescândă.

Folosirea grenadelor pe coridor ne putea ucide la fel de bine ca pe masa tremurătoare ce se rostogolea spre noi. Dar ce era

[3] Fire in the hole! - avertismentul standard care indică o detonarea iminentă a unui dispozitiv exploziv într-un spațiu din apropiere. Echivalent cu "*Watch out!*" sau "*Heads up!*"

făcut era bun făcut. M-am întors, lăsat pe vine, pitindu-mi capul apărat de cască ca și cum asta m-ar putea salva. Grenada a aterizat în masa de membre și trupuri, așa că detonația a fost înăbușită de grămada de carne dintre ea și mine. Zgomotul a fost precum o bătaie din palme de-a lui Dumnezeu, după care am fost acoperit de ploaia de resturi de carne și oase. Unele fragmente mai ascuțite au zornăit pe casca mea, ori s-au înfipt în uniformă. Din fericire, un fragment ascuțit de coastă a pătruns în vesta mea anti-balistică și nu în gâtul meu. Ochelarii Oakley mi-au fost acoperiți cu stropi de sânge. N-am încercat să-i șterg, doar i-am smuls de la ochi și i-am aruncat, în timp ce m-am ridicat și alergam înapoi către primul colț pe care inițial îl *curățasem*.

Brainpan nu era renumit ca având un mare coeficient de inteligență.

— Muistule, m-am răstit la el. Aproape că m-ai dat gata cu grenada aia. Data viitoare poate-ți bagi mințile-n cap și ai grijă unde o arunci.

— Eu prefer să mă termine o grenadă, decât să fiu sfâșiat bucată cu bucată de creaturile alea, a replicat Brainpan. Promiteți-mi că dacă mă înhață, îmi băgați imediat una cu defragmentare drept în cur.

RP la plesnit peste cască cu mâna înmănușată.

— Nu mă băga în ispită, băi, muie. Decât să mai aștept, mai bine o fac acum.

Eu am dat doar din cap și m-am uitat după Hooky. Focul de la gura țevii carabinei sergentului mi-a arătat că se află în colțul opus și doar rafalele sale de acoperire ne-au dat, mie și lui Brainpan, un moment de respiro. Nu mai era timp de pălăvrăgeală, trebuia să ne salvăm curu'.

Ne-am retras în vestibulul de la intrare. Zgomotele amestecate de scârțâituri și bolboroseli făcute de inamic au umplut spațiul când Hooky a încetat focul. Și-a întors capul către ușa pe care o aruncasem de curând în aer.

— Nu-i putem lăsa să iasă afară, a strigat. Dacă o fac, atât de mulți, vor ocupa întreg orașul.

Avea dreptate. Crezusem că ne vom confrunta doar cu o mica gașcă de infectați, nu cu o hoardă. Dacă scăpau din depozit – ușor de făcut prin ușa demolată – se vor răspândi ca un incendiu din pădure, imediat ce vor da de civili. Trebuia să le

împiedicăm evadarea, dar nu-mi dădeam seama cum o puteau face armele noastre, chiar și grenadele cu defragmentare.

Dar cred că eram plătiți tocmai pentru asemenea misiuni.

— Când dracu am semnat pentru asemenea rahat? a gemut Brainpan.

— Atunci când am semnat și noi ceilalți, i-am răspuns, după ce a căzut *ploaia roșie*. Acu' taci și-nghite, Brainpan. N-am intenția să intru în gașca asta de creaturi, dar nici n-am să le las să iasă afară, dacă pot.

— Lumea s-a dus deja dracului, mi-a reamintit Brainpan. De ce să mai luptăm?

— Pentru că putem, i-am spus plin de draci. Nu, pentru că trebuie.

Înțelegerea mea despre *molima* asta era la nivel minimal, dar uite ce știu. În 2009, după ce a lansat niște baloane meteo de mare altitudine, *Indian Space Research Organisation* a descoperit trei tipuri de bacterii ce trăiau în condiții extreme în straturile superioare ale atmosferei, la altitudini de peste 40 km. Unii au susținut că aceste bacterii ar putea avea origine terestră, fiind aruncate în atmosfera superioară de erupții vulcanice și nu au ajuns acolo din spațiul cosmic. Indiferent de originea bacteriilor, au trebuit să se adapteze condițiilor mortale bacteriilor terestre. Radiația UV era suficient de intense ca să le omoare, plus extremele de temperatură, lipsa materiei organice și aerul rarefiat… totuși s-au adaptat și au supraviețuit.

Acestea au fost doar primele dintre numeroasele forme de viață descoperite în următorii ani… și nimeni nu le-a bănuit a fi o amenințare pentru umanitate.

Cât de mult s-au înșelat…

Activitatea solară intensă, schimbările climatice fără precedent, și modificarea traiectoriilor curenților de aer, toate au *conspirat* împotriva omenirii, și un adevărat diluviu biblic a căzut din ceruri aducând cu sine diverse forme de viață necatalogate, care au căzut pe pământ sub forma unor sferule gelatinoase. Acestea au fost colonii de bacterii, care s-au dezvoltat exploziv în condițiile mult mai propice de pe suprafața terestră, propagându-se sălbatic și fără control. În doar câteva zile, formele simple, bacteriene, au suferit mutații, transformându-se în ceva mai asemănător cu amœbele parazite. Nu au fost pretențioase referitor

la gazdele pe care le infectau. Totuși, nu și-au manifestat interesul pentru flora terestră, însă tot ce ținea de regnul animal se afla sub amenințarea infestării, iar sacrificarea în masă a șeptelului și a animalelor de casă nu a reușit să stopeze răspândirea molimei în întreaga lume. Cum să poți extermina viața sălbatică, păsările migratoare, insectele care au continuat răspândirea într-o rată exponențială?

De-a lungul istoriei au existat multe evenimente soldate cu extincții majore, cea mai celebră fiind cea care a exterminat dinozaurii, și oamenii au început să se teamă că ne aflăm la începutul următoarei și cea mai mare extincție cu care s-a confruntat Pământul. Dar se înșelau. Nu era vorba de o extincție ci de o TRANSFORMARE. Creaturile infectate nu mureau, deveneau altceva. Paraziții aveau nevoie de gazde pentru a supraviețui și de o strategie prin care să continue propagarea lor ca specie. Mutațiile pe care le provocau erau tot atât de numeroase și diferite precum organismele pe care le infectau. Să vezi cum cățelului familiei îi cresc mandibule cu aspect insectivor și tentacule zvârcolitoare înarmate cu mii de ace te puteau face să-ți vomiți și ficații din tine, dar să-l vezi pe vreunul dintre prietenii tăi oameni cum se transformă în ceva la fel de greu de recunoscut, un *ceva* umblător care să răspândească specia parazitară… ei bine, asta îți putea tăia orice chef.

În aceste ființe exista un rudiment de inteligență, cu un scop singular. Să-i răspândească pe cei asemenea lor. Nu era vorba de a ucide – se pare că oamenii dețineau monopolul pentru această intenție – dar nu erau străini de instinctul de autoprotecție, și dacă percepeau ceva ca fiind o amenințare ripostau cu consecințe devastatoare. De exemplu, Duke și modul cum a fost făcut *ferfeniță*. O soartă similară plana și asupra noastră care am avut temeritatea de a încerca să le oprim răspândirea. Dar, așa cum tocmai îi spusesem lui Brainpan, trebuia să o facem.

Infectații s-au revărsat în încăpere. Efectiv s-au *revărsat*, precum o supă densă plină cu găluște mici vărsată dintr-o oală răsturnată. Acum era ușor de văzut de ce armele noastre s-au dovedit a fi ineficiente împotriva lor, pentru că au asimilat cu adevărat gândirea tip stup și s-au contopit într-un singur *trup*. Carnea lor gelificată și oasele contorsionate s-au *topit* împreună,

și în locul a câteva sute de indivizi, au devenit o imensă masă vibrantă de umanitate mutagenă. Această masă moale era suficientă ca să ne înghită și să ne înglobeze, înainte de a deveni parte a ei, dar creatura ne simțea ca pe o amenințare și voia doar să ne vadă distruși. Îi răsăriseră spini și gheare și niște protuberanțe imense ca niște coase, încât nu a trebuit să mă efortez prea mult pentru a-mi da seama ce l-a *tocat* pe Duke Dikinson.

RP spusese că vrea să-i atârne căpățâna la centură. Eh, uite că avea de ales dintre câteva duzini, pentru că țestele care aparținuseră înainte unor ființe umane vii, acum săltau și se clătinau pe niște brațe tubulare groase, iar pe fețele schimonosite, ochii holbați și lipsiți de expresie… și iarăși, fără să mă gândesc prea mult, am știut că monstruoasa creatură putea vedea simultan prin toți. Capetele se răsuceau pe aceste tuburi precum ochii crabilor, fixându-ne simultan pe toți patru cu priviri tulburi. Creatura ne-a *cântărit*, analizat, și și-a făcut propria prioritizare a țintelor. Un tentacul plin de țepi a țâșnit din masa centrală, vârful acestuia fiind întărit cu chitină dură. A trecut prin armura de piept a lui RP de parcă nici nu ar fi fost acolo. Abia a avut timp să agonizeze, înainte ca tentaculul să-l smucească de pe podea și să-l țină un moment în aer, înainte de a-l izbi de tavan, apoi de podea, trupu-i fiind transformat într-un sac de oase rupte. Iar monstrul încă nu terminase cu el. Vârful trebuie să fi fost separabil pe linia mediană, pentru că s-a deschis ca o foarfece, iar partea superioară a lui RP a aterizat cu un pleoscăit la picioarele mele, în timp ce picioarele lui au fost aruncate peste *trupul* monstrului, prinse de alte tentacule cu gheare și sfâșiate în fragmente osoase.

— Băga-mi-aș…

Ce altceva puteam spune?

Acum echipa noastră era înjumătățită. Și cu RP în fața ochilor, subliniind faptul.

Brainpan a urlat. Dar – trebuie să recunoaștem – și-a canalizat oroarea în furie și a deschis focul asupra tentaculului oribil spulberându-l în fragmente. Dar a fost o pauză minimală, pentru că o duzină de alte tentacule se zvârcoleau prin aer, iar creatura l-a ales pe următorul care trebuia să moară.

Pe mine.

Unul dintre aceste tentacule cu vârf ca de lance s-a repezit către mine. M-am aruncat la podea, și vârful a lovit în zid, în loc să-mi străpungă trupul. S-a înfipt în tencuială, înainte ca creatura să-l smulgă, dar eu deja sprintam din toate puterile. Lancea mi-a trecut milimetric pe deasupra capului și din nou m-am aruncat într-o parte și am căzut cu fața în jos. Un al doilea tentacul-lance s-a înfipt în podea la doar câțiva centimetri de ochii mei, particulele de beton sfărâmat lovindu-mă pe toată fața. Am căutat febril pe lângă mine, mi-am recuperat M4 și am tras un arc de gloanțe. Oi fi lovit ceva important, sau nu, n-am să știu niciodată, pentru că deja mă ridicasem în genunchi, apoi în picioare, apoi alergam din răsputeri departe de următorul tentacul-lance.

Ceva m-a înhățat de guler.

Am urlat și am lovit cu disperare spre înapoi cu cotul.

— Șezi, dracu', blând! Vrei să-mi spargi mecla?

Era Hooky care mă împingea spre ușa pe care intrasem cu puțin timp în urmă.

— *Sarge*, unde-i Brainpan?

Cuvintele mele erau o șoaptă astmatică.

Hooky a arătat cu degetul mare peste umăr.

M-am uitat în acea direcție, dar ochii îmi erau plini cu particule de beton și lacrimi și nu am putut vedea nimic distinct în masa acea zvârcolitoare care acum umplea vestibulul.

Explozia sălbatică a unei grenade a marcat locul unde se afla prietenul nostru. Dar a fost urmată imediat de vaietele lui Brainpan, în timp ce toată carnea îi era sfâșiată în bucăți.

— Trebuia să detonezi grenada aia lipită de tine, Brainpan, am spus când m-am lovit cu umărul de zidul de lângă ușă.

— Păzește ușa asta, Muppet.

Hookey era lipit de cealaltă parte. Trăgea foc automat.

Am tras și eu, dar magazia goală a căzut după doar o rafală scurtă. Am înșfăcat una plină chiar în timp ce cădea cea goală și am băgat-o în armă. Dar înainte de a putea arma boltul, M4 mi-a fost smulsă. O mână – ca de om – dar aflată la capătul unui braț insectivor cu multe articulații, a aruncat-o departe. O altă mână m-a strâns de gât, iar a treia m-a pocnit în vintre. Doar armura m-a salvat, dar tot am simțit o durere atroce în *biluțe*. O *lance* a fost aruncată spre fața mea. Mi-am aplecat capul din instinct, cu bărbia în carnea gelificată ce-mi înconjura gâtul, iar vârful

chitinos mi-a zburat casca și s-a înfipt în canatul ușii cu un *crack* zgomotos ca un foc de armă. Mă luptam să mă eliberez de *mâna* care mă sufoca, dar am căzut și au apărut niște brațe insectivore ale căror *mâini* se transformaseră în gheare arcuite extrem de ascuțite. Acestea au trecut peste mine, nu ca să mă rupă în bucăți, ci ca să mă agațe de haine și să mă târască către masa moale care acum se înălța peste mine. Hooky se mișca precum un războinic barbar, rotind ca pe un ciomag arma M4 descărcată. Lovea brațele care mă trăgeau, fărâmând articulațiile fragile, care se refăceau imediat, crescându-le și ace ce se transformau în spini uriași. Un braț ce semăna oarecum cu un îmblăciu gigantic a șuierat prin aer și l-a lovit pe Hooky în piept. Acesta a dispărut din câmpul meu vizual, și, ca să fiu drept, și din grijile mele. M-am eliberat de brațele care mă trăgeau și am căzut prin ușă afară.

Câte minute au trecut de când am pătruns înăuntru?

Au fost sub trei, dar au părut a fi cât o eternitate.

Cinci soldați bine înarmați au murit în mai puțin de 180 de secunde. Ce însemna asta pentru restul umanității? N-am fost niciodată prea bun la mate, dar chiar și eu îi puteam calcula șansele de supraviețuire dacă se permitea creaturii să se dezvolte în continuare necontrolat. Dacă era vorba doar de oprirea acestei mase, atunci poate că umanitatea avea oarece speranță, dar aceasta era doar una dintre milioanele de focare descoperite deja. Deși acesta era primul în care se știa că indivizii infectați s-au agregat într-o singură masă masivă. Era intenția finală a *parazitului* de a deveni o singură entitate? O masă mondială formată dintr-un singur organism viu? Îngrozit, mi-am imaginat o planetă învelită într-o masă gelatinoasă roșiatică, singurele semne de viață fiind copacii și tufișurile, întregul regn animal fiind consumat – nu, integrat. Era o imagine de coșmar, suficientă să mă umple de turbare.

— *Sarge?* am strigat. Hooky! Unde ești?

Rafalele armei sale mi-au spus că încă mai luptă pentru viață.

Am privit în spate către locul unde fusese stabilit punctul de comandă și unitatea de sprijin. Acolo ar fi trebuit să se afle o duzină de soldați înarmați, vehicule, și o mitralieră de calibrul .50. Dar nu se mai aflau. Am văzut spatele unui camion – cu soldații îngrămădiți în benă – cu cauciucurile sfârâind către un pod din apropiere.

— Ce mă-sa…?

Ca de obicei, întrebarea mea era retorică. Știam ce nu era în regulă. Asaltul nostru eșuat asupra depozitului a fost urmărit prin camerele de luat vederi montate pe căști, clipă cu clipă, moarte cu moarte, iar ofițerii noștri au ordonat retragerea dintr-o luptă pe care știau că nu o pot câștiga cu arme convenționale. Ai au crezut că atât Hookey cât și eu eram morți, deci îi puteam parțial ierta că ne-au abandonat, dar ar fi trebuit să se asigure. Nu lași pe nimeni în urmă, niciodată.

Acest gând m-a galvanizat, pentru că și eu eram cât p'aici să-l abandonez pe Hookey în soarta sa, deci cine eram eu ca să-i judec? M-am întors imediat prin ușa deschisă. *Remington*ul meu 870 îmi atârna încă de umăr atașat la ham, și aveam cartuș obișnuit pe țeavă – pentru că pe Hatton îl trăsesem; era nevoie de o asigurare pentru cazul în care omul ce spărgea ușa ajungea imediat sub foc de arme. Mi-am ridicat *shotgun*ul în poziție de tragere și am intrat înăuntru.

Creatura amorfă ocupa acum zona vestibulului, o masă zvârcolitoare de membre și protuberanțe greu de identificat. Capetele de pe brațele tubulare s-au întors către mine. Una dintre aceste fețe malformate mai era încă identificabilă după ochii albaștri, scânteietori, trăsătură care-i adusese porecla încă din vremea instrucției de bază. Dar în ochii lui Twinkle, ațintiți asupra mea, nu era nici un semn de recunoaștere. Gura îi era deschisă într-un mârâit mut, iar dinții semănau cu ai unui rechin.

— Iartă-mă, Twinkle, am șoptit.

Și i-am spulberat capul în fărâme.

— Muppet? Muppet!

În ciuda șanselor minimale, Hookey era viu încă. M-am uitat către locul unde creatura părea să se concentreze și am văzut vaga formă a lui Hooky baricadat în spatele unui birou răsturnat. Nu mai avea muniție pentru M4 și doar puțină pentru pistol. În loc să-și irosească cartușele, se folosea de țeava pistolului pentru a da deoparte mîinile cercetătoare care-l căutau, dar alte tentacule subțiri, pulsatile îi înfășuraseră brațele și un picior. Creatura părea să înțeleagă că el nu mai reprezenta o amenințare și a ales să-l asimileze în loc să-l sfâșie în bucăți.

— I-al dracului de pe mine! a răcnit Hooky.

Am armat *Remington*ul și am tras.

Au zburat fragmente de gel protoplasmatic, și așchii de chestii chitinoase au răpăit pe podea. Masa principală a creaturii s-a întors către mine, dar acele tentacule și-au păstrat strânsoarea fermă asupra lui Hooky, trăgând de el și scoțându-l din ascunzătoarea sa.

Hooky a tras de la mică distanță cu pistolul, dar fără prea mult efect.

— Muppet! Fă ceva!

— Încerc!

Armat și tras.

— Mai am un singur cartuș. N-am să-l irosesc! a strigat Hooky hotărât.

— Nu! Lasă-mă…

Prea târziu. Hooky și-a pus țeava armei sub bărbie.

Privirile ni s-au încrucișat, amândoi dând din cap a negație.

Hooky a apăsat pe trăgaci.

— La dracu! a răcnit. N-am numărat bine. Muppet, trebuie să faci asta pentru mine. Nu lăsa creatura să mă termine.

— Nu pot, *Sarge*.

— Pe mă-ta, trebuie să poți! Fă-o imediat! Acesta-i un ordin!

Am tras.

Dar nu în Hooky. Am tras în cel mai apropiat braț cu gheară care cobora asupra mea. Încercam să țin cont și câte cartușe mai am. Câte au mai rămas? Am armat și cartușul gol a fost expulzat la picioarele mele. L-am urmărit cu privirea și abia atunci am văzut tentaculele târâtoare care șerpuiau pe podea spre gleznele mele. Am întors *Remington*ul spre ele, dar arma a percutat în gol. Am folosit patul ei ca pe un mai, zdrobind tentaculele de pe podea, în timp ce le și călcam într-un fel de dans-teroare. Apoi, când am verificat, Hooky era suspendat în aer, iar în afară de tentaculele subțiri, acum țineau și patru brațe insectivore. Disperat, Hooky și-a scos pumnalul de combat, ultimul său mijloc de a tăia ceva.

— Muppet! Lașule! Trage dracului în mine!

Am aruncat *shotgun*ul și mi-am scos pistolul din toc.

Crezând că e mai periculos decât putea fi în realitate, creatura i-a înfipt *lancea* prin abdomen, vârful ieșind prin partea de jos a spatelui, odată cu resturi de viscere. Sângele i s-a revărsat pe gură, dar el s-a întors spre mine implorând din ochi.

O poți face, spunea expresia lui.

OK, Sarge, spunea a mea.

L-am împușcat în față.

Creatura trebuie să fi simțit moartea sa instantanee, pentru că brusc a lansat asupra lui o duzină de *lănci* care l-au forfecat, bucăți de carne și oase sparte zburând în toate părțile. Apoi *lăncile* s-au aruncat către mine.

M-am împiedicat – din fericire – pentru că am căzut prin ușă, afară, unde am alunecat pe pavajul înclinat. Înainte să-mi ridic curul, monstrul își forță *corpul* gelatinos să treacă prin ușă, cam la fel cum o caracatiță se contorsiona și se strângea ca să se strecoare prin locuri imposibile. Pe măsură ce părțile compresate treceau prin ușă, se măreau exponențial, aproape inundând terenul din jurul ieșirii cu forme greu de recunoscut. Capetele fuseseră resorbite în masa trunchiului, dar acum au început să iasă afară la capătul unui fel de tulpini. Ochii rostogolitori au cercetat împrejurimile și s-au fixat asupra mea. Am tras și gloanțele mele au spulberat unele dintre acele fețe, cu ochii lor inexpresivi, dar pentru fiecare pe care-l distrugeam, alte două ieșeau la iveală.

Au început să se *scurgă* spre mine, și toate brațele ce ieșeau prin ușă au ajuns afară. Dar nu s-au repezit spre mine; doar fâlfâiau pe deasupra mea, precum degetele unui pianist grăbit.

N-am fugit.

De ce aș fi făcut-o.

Ceva s-a zvârcolit în pieptul meu și am știut.

Am lăsat pistolul să-mi scape printre degete, apoi am pipăit fragmentul de coastă care îmi perforase vesta când Brainpan a aruncat prima grenadă. Așa cum era de așteptat, fragmentul era roșu și ascuțit… dar roșul era prea gelificat pentru a fi uman. Am apăsat pe fragmentul de coastă și am simțit că m-a zgâriat pe stern.

Nenorocitul…

Osul mi-a perforat vesta, a trecut prin uniformă până la pielea de dedesubt, și mi-a făcut o zgârietură nu foarte adâncă. Rana a fost atât de superficială încât nici nu mi-am dat seama de ea atunci când m-am așteptat să fiu spulberat de detonație. *Shit*, atunci am fost recunoscător că nu mi-a pătruns în plămâni. Acum nu mai eram la fel de sigur.

Ceva mi se zvârcolea în gât, în burtă și în vintre. Mă simțeam de parcă trebuia să mă cac. M-am pișat pe mine; nu mai

aveam controlul vezicii. Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat la *mâinile* de deasupra mea. Acum, ele gesticulau, mă îmbrățișau, mă linișteau cu mișcări ușoare de mângâiere.

Acum…

Mă transformam.

Bill Grover e o amintire, una care va fi pierdută pentru totdeauna, uitată, gata cu ea. Muppet abia dacă mai exista acum. Nu-mi pot aminti numele camarazilor. Nu sunt importanți. Ei au fost o amenințare, dar au fost „rezolvați". Nu trebuie să-mi fac griji cu amintirea lor. Ei… nu… mai… sunt…

M-am uitat la partea mai mare din mine. Acele brațe binevoitoare, acele fețe sunt eu, acele lănci mă vor proteja… și m-am apropiat cu acceptare.

Un zgomot.

O amintire vagă mi-a spus ce este.

Ceva care cândva se numea „ofițer" se uita la mine.

M-a abandonat.

A cerut acest atac cu rachetă.

Nu mai știu ce este o rachetă.

Nici măcar nu mai recunosc aceste ultime cuvinte care plutesc prin conștiința vremelnică, dar știu că e ceva periculos.

Offsuuuu… am gemut ca avertisment către minunata mea frăție.

Rohcutt…

Cuvintele mele își pierdeau înțelesul.

M-am transformat.

Alb și fierbințeală și flăcări…

Eu…

SFÂRȘIT